

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. A. K.**,
sídlem X,
zastoupen Mgr. Martinem Kolářem, advokátem,
sídlem Na Vinici 1227/32, 405 02 Děčín,
insolvenční správce dlužníka VIAMONT a. s., IČO: 64651711,
sídlem Na Letné 835/9, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Specializovaný finanční úřad**,
sídlem nábreží Kpt. Jaroše 1000/7, 170 00 Praha 7,

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2016, č. j. 218859/16/4000-50712-106270, ze dne 3. 11. 2016, č. j. 260414/16/4000-50712-106270, ze dne 8. 2. 2017, č. j. 322490/16/4000-50712-106270, č. j. 1269/17/4000-50712-106270 a č. j. 4304/17/4000-50712-106270, a ze dne 7. 4. 2017, č. j. 27766/17/4300-12712-106270,

takto:

I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2016, č. j. 218859/16/4000-50712-106270, vedená pod sp. zn. 15 Af 106/2016, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. 260414/16/4000-50712-106270, vedená pod sp. zn. 15 Af Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

114/2016, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 322490/16/4000-50712-106270, č. j. 1269/17/4000-50712-106270 a č. j. 4304/17/4000-50712-106270, vedená pod sp. zn. 15 Af 40/2017, a žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017, č. j. 27766/17/4300-12712-106270, vedená pod sp. zn. 15 Af 70/2017, **se spojují** ke společnému projednání pod sp. zn. 15 Af 106/2016.

- II. Rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 1. 11. 2016, č. j. 218859/16/4000-50712-106270, ze dne 3. 11. 2016, č. j. 260414/16/4000-50712-106270, ze dne 8. 2. 2017, č. j. 322490/16/4000-50712-106270, ze dne 8. 2. 2017, č. j. 1269/17/4000-50712-106270, ze dne 8. 2. 2017, č. j. 4304/17/4000-50712-106270, a ze dne 7. 4. 2017, č. j. 27766/17/4300-12712-106270, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 42 684 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, vedenou pod sp. zn. 15 Af 106/2016, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2016, č. j. 218859/16/4000-50712-106270, jímž byla zamítnuta jeho námitka proti vyrozumění žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. 198165/16/4000-50712-106270, o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) na úhradu nedoplatku penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, vedenou pod sp. zn. 15 Af 114/2016, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. 260414/16/4000-50712-106270, jímž byla zamítnuta jeho námitka proti vyrozumění žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. 225268/16/4000-50712-106270, o převedení přeplatku na DPH na úhradu nedoplatku penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, vedenou pod sp. zn. 15 Af 40/2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 322490/16/4000-50712-106270, č. j. 1269/17/4000-50712-106270 a č. j. 4304/17/4000-50712-106270, jimiž byly zamítnuty jeho námitky proti vyrozuměním žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. 281321/16/4000-50712-106270, ze dne 22. 11. 2016, č. j. 308590/16/4000-50712-106270, a ze dne 15. 12. 2016, č. j. 324488/16/4000-50712-106270, o převedení přeplatku na DPH na úhradu nedoplatku penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, vedenou pod sp. zn. 15 Af 70/2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017, č. j. 27766/17/4300-12712-106270, jímž byla zamítnuta jeho námitka proti vyrozumění žalovaného ze dne 17. 1. 2017, č. j. 9213/17/4300-12712-106270, o převedení přeplatku na DPH na úhradu nedoplatku penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobce se současně ve všech žalobách domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Vzhledem k tomu, že všechny žaloby obsahují shodnou právní argumentaci a směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, soud v souladu s § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) výrokem I. tohoto rozsudku všechny žaloby spojil ke společnému projednání.

Žaloby

3. V žalobách žalobce namítal, že penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně uložené podle § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“) nemohlo být započteno proti přeplatku na dani, neboť není příslušenstvím daně, kterým se podle § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Podle žalobce je samotná operace započtení přeplatku na dani proti předmětnému penále porušením zákona, neboť se jedná o uspokojení pohledávky, která není způsobilá k uspokojení v rámci insolvenčního řízení. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 48/06 žalobce podotkl, že z čl. 11 Listiny základních práv a svobod nelze dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka, a dodal, že přijetím zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) a daňového řádu se ochrana vlastnictví podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod se nijak nezměnila. Pokud by se připustilo oprávnění správce daně „zúřadovat“ daň a teprve poté vracet přeplatek do majetkové podstaty dlužníka, došlo by tím podle žalobce ke vzniku privilegovaného postavení jednoho z věřitelů. Žalobce proto nepokládal za správné tvrzení daňových orgánů, že v okamžiku započtení správce daně nenakládá s majetkem dlužníka, neboť tím je až vratitelný přeplatek.
4. Penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně není podle žalobce způsobilé k započtení, neboť takový postup by byl v rozporu s § 170 písm. d) insolvenčního zákona. Toto penále pokládal žalobce za mimosmluvní sankci, která je z uspokojení v insolvenčním řízení výslovně vyloučena a je nedobytná ve smyslu § 158 daňového řádu. Žalobce zdůraznil, že § 242 daňového řádu nedefinuje okruh pohledávek, které nelze uspokojit v insolvenčním řízení, a proto se nejedná o *lex specialis* v pravém slova smyslu. Žalobce připomněl, že podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 648/04 byl § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkurzu a vyrovnání zvláštním právním předpisem zakotvujícím nepřipustnost kompenzace nejen soukromoprávních, ale i soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek, a měl v pozici speciální úpravy přednost před úpravou obecnou zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“). Podotkl, že daňový řád představuje úpravu postupu správce daně v daňovém řízení, která nikdy nemůže narušit principy uspokojování věřitelů dlužníka v insolvenčním řízení. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 NSCR 16/2011 a sp. zn. 29 Odo 709/2005 a na výkladové stanovisko č. 6 ze zasedání expertní pracovní skupiny pro insolvenční právo ze dne 4. 10. 2011 žalobce zdůraznil, že v případě rozporu jiného právního předpisu s insolvenčním zákonem je třeba dát přednost speciální úpravě obsažené v insolvenčním zákoně. Žalobce dále zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 12/2009, podle kterého principy insolvenčního řízení nemohou být modifikovány ani novou právní úpravou.
5. Žalobce trval na tom, že právní úprava neumožňuje započtení penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně právě proti přeplatku na dani, když jak penále, tak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přeplatek vznikly v době po rozhodnutí o úpadku. Úpravu v § 242 daňového řádu podle žalobce nelze vykládat tak, že by umožňovala použití přeplatku na úhradu pohledávek, které jsou vyloučeny z uspokojení podle § 170 insolvenčního zákona, neboť takový výklad by vedl k přímému střetu s právní úpravou v insolvenčním zákoně a nedostál by požadavku ústavní konformity, protože by poškodil práva ostatních věřitelů na uspokojení z majetkové podstaty, do níž měl být přeplatek vrácen. Žalobce uzavřel, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada upravená v § 5 písm. b) insolvenčního zákona, podle níž mají věřitelé v insolvenčním řízení zásadně stejné nebo obdobné postavení.

Vyjádření žalovaného k žalobám

6. Žalovaný ve svých vyjádřeních předeslal, že žalobce není k podání žalob aktivně procesně legitimován, neboť stranou sporu by měl být přímo daňový subjekt (dlužník). Zdůraznil, že insolvenční správce má žalobní legitimaci ve věcech majetkové podstaty, nicméně přeplatek sám o sobě do majetkové podstaty dlužníka nevstupuje, to až vratitelný přeplatek.
7. Podle žalovaného je penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně příslušenstvím k dani. Zdůraznil, že v souladu s § 44a odst. 11 rozpočtových pravidel správu těchto odvodů a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu, a proto se podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu jedná o daň. Žalovaný dále konstatoval, že vychází z presumpce ústavní konformity zákonné právní úpravy. Podotkl, že § 154 daňového řádu nehovoří o započtení, nýbrž o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku, a proto srovnání institutu započtení s postupem správce daně podle § 154 daňového řádu není namístě. Dodal, že převedení přeplatku na úhradu nedoplatku je jen v režimu daňového řádu, nikoli v režimu insolvenčního řízení. Zdůraznil, že pohledávkou daňového subjektu za státem není přeplatek na osobním daňovém účtu, nýbrž až vratitelný přeplatek, a každá platba nad rámec zákonné daňové povinnosti na jednom daňovém účtu se okamžikem přijetí správcem daně stává platbou jiné daňové povinnosti, pokud taková existuje. Správce daně přitom nemá možnost konat jinak. Žalovaný shrnul, že z těchto důvodů je převedení přeplatku jen změnou v evidenci daní, která nemá s insolvenčním řízením nic společného. Dále uvedl, že postupoval podle zákonů, které mu ukládají povinnost předmětné penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně předepsat a vybrat, byť se tak stalo převedením přeplatku na tento nedoplatek. S poukazem na důvodovou zprávu k § 242 odst. 2 daňového řádu žalovaný podotkl, že se na jeho postup vůbec neuplatní § 170 insolvenčního zákona.
8. S názorem žalobce, že insolvenční zákon představuje speciální úpravu oproti daňovému řádu, žalovaný nesouhlasil. Podotkl, že užší úpravu, resp. specifitější předmět, má v tomto případě daňový řád, který v § 242 až 244 upravuje správu daní v insolvenčním řízení, zatímco úprava v insolvenčním zákoně, která se zabývá započtením či neúčtením pro všechny typy pohledávek, je širší a obecnější. Podle žalovaného jsou proto předmětná ustanovení daňového řádu speciální vůči ustanovením insolvenčního zákona. Žalovaný doplnil, že pokud nějaké ustanovení přímo řeší kolizi dvou norem, nemůže mít žádná z těchto norem přednost před normou kolizní bez ohledu na to, v jakém zákoně je umístěna. Uzavřel, že pokud by měl insolvenční zákon přednost před ustanoveními daňového řádu pod nadpisem „*Vztah k insolvenčnímu řízení*“, byla by tato ustanovení daňového řádu obsoletní. K tomu žalovaný poukázal na důvodovou zprávu k § 243 odst. 3 daňového řádu, podle které v rámci insolvenčního řízení budou úročeny případné nedoplatky, jež

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vzniknou jako pohledávky za majetkovou podstatou. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob pro nedůvodnost.

Repliky žalobce k vyjádřením žalovaného a doplnění žalob

9. Žalobce v replikách s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 7/2013 odmítl názor žalovaného o nedostatku své procesní legitimace. Žalovaný podle žalobce nevyvrátil jeho argumentaci týkající se zvýhodnění státu jako věřitele a ochrany vlastnického práva, neboť poukázal jen na obsah zákona, ačkoli žádná zákonná úprava nemůže změnit žalobcem zdůrazňované ústavní principy (ochrana vlastnictví, rovný přístup k věřitelům v insolvenčním řízení). Žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že část třetí hlava VII díl 2 daňového řádu představuje speciální úpravu proti obecné úpravě v insolvenčním zákoně paušálně. Naopak považoval § 170 tohoto zákona vzhledem k jeho specifčnosti za speciální úpravu k daňovému řádu. Správce daně má podle žalobce povinnost aplikovat daňový řád ústavně konformně, přičemž musí respektovat zásady uspokojování věřitelů v insolvenčním řízení podle § 5 insolvenčního zákona i speciální omezení pro uspokojení některých pohledávek podle § 170 téhož zákona. Postup žalovaného tyto zásady porušil, a zasáhl tak do práv ostatních věřitelů, když v rozporu s § 170 insolvenčního zákona stát jako jediný z věřitelů uspokojil svou pohledávku na mimosmluvní sankci vyloučenou z uspokojení v insolvenčním řízení, čímž zkrátil práva na uspokojení ostatních věřitelů tím, že o započtené penále snížil plnění do majetkové podstaty. Takový postup považoval žalobce v demokratickém právním státě za vyloučený.
10. V doplněních žalob ze dne 13. 1. 2018 (resp. 18. 1. 2018) žalobce zopakoval, že postupem podle § 242 daňového řádu byla nezákonně uspokojena pohledávka, která je jako mimosmluvní sankce výslovně vyloučena z uspokojení v insolvenčním řízení podle § 170 písm. d) insolvenčního zákona. Připomněl rozdělení pohledávek z hlediska jejich uspokojování v insolvenčním řízení a zdůraznil, že § 242 daňového řádu nelze aplikovat tak, aby na jeho základě došlo k uspokojení jiného typu pohledávek, než jsou pohledávky za podstatou, a dodal, že předmětné ustanovení neprolamuje úpravu pohledávek vyloučených z uspokojení. Vyloučení penále za nezaplacení daní z uspokojení v insolvenčním řízení je podle žalobce logické a nezbytné, neboť stejně tak jsou vyloučeny z uspokojení úroky z prodlení, poplatky z prodlení a jiné sankce za pozdní úhradu jiných pohledávek, na něž vznikl nárok po prohlášení úpadku, a opačný výklad by byl v rozporu se zásadou rovného postavení věřitelů v insolvenčním řízení.

Posouzení věci soudem

11. O žalobách soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Nejprve se soud musel zabývat argumenty žalovaného zpochybňujícími procesní legitimaci žalobce. Tato skutečnost by totiž, pokud by argumentace žalovaného byla správná, bránila věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí. Soud ovšem žalovanému nepřisvědčil. Aktivní procesní legitimace žalobce vyplývá z § 249 odst. 1 insolvenčního zákona, podle kterého je osobou oprávněnou k podání žaloby k vymožení nároku dlužníka, který se týká majetkové podstaty, po prohlášení konkurzu pouze insolvenční správce. Toto ustanovení jednoznačně dopadá i na žaloby v daňových věcech (včetně projednávané věci, kde žalobce tvrdí, že do majetkové podstaty měl být vrácen přeplatek, který žalovaný nezákonně převedl na úhradu nedoplatku), jak ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Afs 7/2013-36, dostupném na www.nssoud.cz. Soud proto shledal, že žalobce je k podání této žaloby procesně legitimován a nic nebrání jejímu věcnému projednání.

13. Napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.
15. Zdejší soud považuje za nezbytné nejprve připomenout, že obdobnou právní otázkou se ve skutkově a právně srovnatelné věci téhož žalobce zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Afs 4/2018-65, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k těmto závěrům: *„Odvod za porušení rozpočtové kázně je peněžitým plněním obdobným dani ve smyslu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, a pokud vznikl po rozhodnutí o úpadku, má povahu pohledávky za majetkovou podstatou. Penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je ‚mimosmluvní sankcí postihující majetek dlužníka‘ ve smyslu § 170 písm. d) insolvenčního zákona, ovšem zároveň má povahu penále za nezaplacení peněžitého plnění obdobného dani ve smyslu téhož ustanovení. V insolvenčním řízení se uspokojuje za předpokladu, že povinnost zaplatit je vznikla před rozhodnutím o úpadku. Pohledávka na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně vznikne před rozhodnutím o úpadku ve smyslu § 170 písm. d) insolvenčního zákona, jen pokud se jedná o penále vázané k odvodu, jenž je právním následkem takového porušení rozpočtové kázně, k němuž došlo před rozhodnutím o úpadku. Pokud dlužníku vznikl přeplatek na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku (§ 242 odst. 3 daňového řádu), například takto vzniklý nadměrný odpočet DPH, nelze proti němu ‚započíst‘ podle uvedeného ustanovení penále za prodlení s porušením rozpočtové kázně, které je vázáno k odvodu, jenž je právním následkem takového porušení rozpočtové kázně, k němuž došlo před rozhodnutím o úpadku.“*
16. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu současně při meritorním posouzení předmětné věci, která má obdobný skutkový základ jako věc právě projednávaná zdejším soudem, vyslovil, že *„... k porušení rozpočtové kázně došlo po rozhodnutí o úpadku. V den rozhodnutí o úpadku (17. 9. 2012) uzavřel dlužník se SFDI dohodu o ukončení smlouvy ze dne 6. 3. 2012 o poskytnutí finančních prostředků SFDI na rok 2012 a zavázal se ve sjednané lhůtě (která logicky uplynula až po tomto dni) vrátit tyto finanční prostředky do státního rozpočtu. Jelikož tak ve sjednané lhůtě (do 12. 10. 2012) neučinil, porušil rozpočtovou kázeň, a byla mu uložena povinnost k odvodu za porušení rozpočtové kázně. Navazujícím důsledkem – jenž opět logicky nastal až po rozhodnutí o úpadku – byl vznik povinnosti zaplatit penále za porušení rozpočtové kázně. [...] penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, proti němuž*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správce daně „započítal“ nadměrný odpočet DPH dlužníka, nebylo pohledávkou za majetkovou podstatou. Vzniklo sice po účinnosti rozhodnutí o úpadku (porušením rozpočtové kázně marným uplynutím lhůty k plnění, tedy uplynutím dne 12. 10. 2012), avšak není samo o sobě pohledávkou za majetkovou podstatou, jelikož nespadá do taxativního výčtu v § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona. Do tohoto výčtu spadá pouze samotný odvod za porušení rozpočtové kázně, pokud by „vznikl“ po rozhodnutí o úpadku (to se také stalo, neboť povinnost k jeho zaplacení rovněž vznikla uplynutím dne 12. 10. 2012). Předmětem „započtení“ však nebyl samotný odvod, nýbrž penále, jež se k němu váže. Proto ani otázka okamžiku vzniku povinnosti platit odvod není pro posouzení věci podstatná. Z výše uvedeného rozboru plyne, že nadměrný odpočet DPH nemohl být v nyní projednávaném případě užít k „započtení“ proti penále stanovenému platebním výměrem ze dne 12. 9. 2013.“

17. Také ve věci právě projednávané zdejším soudem bylo předmětem řízení vedených žalovaným „započtení“ nadměrných odpočtů DPH proti penále stanovenému tímž platebním výměrem ze dne 12. 9. 2013 (za období od 13. 10. 2012 do 28. 8. 2013) a dále platebním výměrem ze dne 17. 1. 2014 (za období od 29. 8. 2013 do 14. 11. 2013), a proto jsou závěry citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Zdejší soud dodává, že podle nikým nerozporovaného vyjádření žalovaného, které je obsaženo ve všech napadených rozhodnutích, byl vlastní odvod za porušení rozpočtové kázně zcela uhrazen ke dni 14. 11. 2013, tudíž podle názoru soudu není pochyb o tom, že veškeré přeplatky na DPH v projednávané věci byly „započteny“ výhradně na pohledávku z titulu penále z prodlení za porušení rozpočtové kázně, která však nemá charakter pohledávky za majetkovou podstatou, a proto nemůže být v průběhu insolvenčního řízení jakkoli uspokojena.
 18. Podle § 170 písm. d) insolvenčního zákona totiž platí, že „[v] insolvenčním řízení se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak, mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka, s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků, a jiných obdobných peněžitých plnění, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného za veřejné zdravotní pojištění, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před rozhodnutím o úpadku.“ V projednávané věci vznikla povinnost zaplatit předmětné penále až po rozhodnutí o úpadku, a proto § 170 písm. d) insolvenčního zákona brání v postupu podle § 242 odst. 3 daňového řádu.
 19. Žalovaný však naopak vycházel z aplikační přednosti daňového řádu před § 168 odst. 2 písm. e) a § 170 písm. d) insolvenčního zákona a měl za to, že správce daně mohl bez dalšího zkoumání „započíst“ postupem podle § 242 odst. 3 a § 242 odst. 1 proti nároku dlužníka na nadměrný odpočet DPH, který vznikl po účinnosti rozhodnutí o úpadku, penále za prodlení s porušením rozpočtové kázně.
 20. Tento právní názor žalovaného soud s ohledem na citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyhodnotil jako nesprávný, což způsobuje nezákonnost všech napadených rozhodnutí. Soud proto napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.
 21. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 42 684 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žaloby ve výši 18 000 Kč
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(napadeno celkem šest rozhodnutí), z částky 18 600 Kč za šest úkonů právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [4x převzetí a příprava zastoupení (u každé žaloby zvlášť) – § 11 odst. 1 písm. a) AT; 1x podání žaloby (všechny žaloby obsahují shodnou argumentaci, proto podle § 60 odst. 7 s. ř. s. přiznán jen jeden úkon za všechny žaloby) – § 11 odst. 1 písm. d) AT; 1x podání repliky (všechny repliky obsahují shodnou argumentaci, proto podle § 60 odst. 7 s. ř. s. přiznán jen jeden úkon za všechny repliky) – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 1 800 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [šest režijních paušálů po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 4 284 Kč představující 21% DPH, kterou byl právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu nákladů spojených s doplněním žaloby a dalšími žalobcovými podáními soud žalobci nepřiznal, neboť tyto náklady nepovažuje za důvodně vynaložené, když žalobci nic nebránilo v tom, aby své argumenty k věci přednesl ve svých předchozích podáních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)